

данието, човѣкъ трѣбва да учи. Той може да задава въпроси, но същевременно да учи. Въ сжщностъ, само страдащиятъ задава въпроси. Който не страда, не задава никакви въпроси. Страдащиятъ е гладенъ, лишенъ отъ храна. Подъ напора на глада, той постоянно пита, защо страда, защо никой не му помага. Обаче, като получи храна, той вече не страда, нищо друго не го интересува, освенъ хлѣба. Той сѣда предъ трапезата и започва да яде.

Следователно, докато не е миналъ отъ А къмъ В и отъ В къмъ С, човѣкъ не яде, но само се мжчи и страда. Щомъ дойде до точка С, той постига желанията си, дава му се да яде. Точката С представя областта на радостта. Законъ е: следъ всѣко страдание иде радостъ. Който иска да участвува въ радоститѣ, непременно трѣбва да приеме страданията, като неизбеженъ пжтъ въ живота си. Страданието всѣкога се стреми къмъ радостта. Въ този смисълъ, страданието е стремежъ на човѣшкия духъ да мине въ областта на радостта. Обаче, никой не може да направи стжпка напредъ къмъ радостта, ако не е миналъ презъ страданието.

И сегашнитѣ хора се радватъ, но повечето имъ радости сж остатъци отъ миналото. Значи, днесъ хората участвуватъ въ чужди радости. Когато говоримъ за радостта, ние имаме предъ видъ истинската радостъ, която е собствено притежание на всѣки човѣкъ. Има ли такава радостъ, той никога не може да я изгуби. Тя